11/08/2023

Ποιμαντορική Εγκύκλιος του Μητροπολίτη Πειραιώς για την εορτή Κοιμήσεως της Θεοτόκου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

«Η Παναγία μας έδειξε πως ο άνθρωπος ερχόμενος στον κόσμο δεν ζει αποκλειστικά για τον εαυτό του, αλλά για τον Θεό». Αυτά είπε μεταξύ άλλων στην Ποιμαντορική Εγκύκλιό του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ, επί τη εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου.

«Έτσι πραγματοποιώντας τον προορισμό του να μπορεί να φανερώσει μέσα από την ύπαρξή του την παρουσία της «εικόνος του Θεού του αοράτου» που είναι ο Χριστός. Πρόκειται για βασική και θεμελιώδη αλήθεια της εν Χριστώ σωτηρίας. Από αυτή την αλήθεια ξεκινάει και ο Απ. Παύλος στο αποστολικό ανάγνωσμα, όταν στον στίχο 4 γράφει στους Φιλιππησίους: «Μη τα εαυτών έκαστος σκοπείτε, αλλά και τα ετέρων έκαστος» για να μας παραπέμψει στο Πρόσωπο του Κυρίου», υπογράμμισε.

Παρακάτω η εγκύκλιος του Μητροπολίτη Πειραιώς:

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν ἱεράν μνήμην τῆς πανενδόξου Κοιμήσεως καί θαυμαστῆς Μεταστάσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας. «Σήμερον ὁ τῆς ζωῆς θησαυρός (ἡ Παναγία) θανάτῳ ζωηφόρῳ καλύπτεται, εἰ καί θάνατον προσαγορεῦσαι τήν ταύτης ζωτικήν μεταβίωσιν». Πρόκειται γιά τήν κορωνίδα τῶν Θεομητορικῶν Ἑορτῶν, πού ἡ Ἐκκλησία τήν χαρακτηρίζει, ὡς τό δεύτερο καί μικρό Πάσχα. Στό Κοντάκιο τῆς Ἑορτῆς ψάλλουμε: «Τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε (τήν Μητέρα τῆς Ζωῆς), ἀλλά πρός τήν ζωήν μετέστησε, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Ἡ Παναγία μᾶς ἐχάρισε τό Πρόσωπο τοῦ Λυτρωτοῦ καί Σωτῆρος, πού συνέτριψε τήν κεφαλή τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως, τοῦ Σατανᾶ καί ἐπομένως εἶναι ἡ Κιβωτός τῆς Διαθήκης, ἡ Πύλη ἡ κατά ἀνατολάς ἡ κεκλεισμένη, ἡ Ράβδος Ἀαρών ἡ βλαστήσασα. Συνολικά εἶναι ἡ ἀνακεφαλαίωση ὁλοκλήρου τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας, ἀπ’ ὅπου προῆλθε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Ἡ Παναγία εἶναι ἡ Ὁδηγήτρια, πού μᾶς ὁδηγεῖ στόν Χριστό, στή σωτηρία τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Αὐτή τήν σωτηρία μᾶς τήν προσφέρει μέσα ἀπό συγκεκριμένα θαυματουργά γεγονότα, πού καθιστοῦν αἰσθητή τήν παρουσία της καί ἔτσι μᾶς ὁδηγεῖ στήν ἀποδοχή τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Τό μυστήριο τῆς Παναγίας μᾶς παραπέμπει στό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή στό Θεανθρώπινο Σῶμα τοῦ Κυρίου, ὅπου καί βρίσκουμε τήν σωτηρία μας, ἐφ’ ὅσον μπολιασθοῦμε στή ζωή τοῦ Ἀναστηθέντος Κυρίου. Γι’ αὐτό καί ἡ Παναγία εἶναι πρόξενος τῆς ζωῆς καί τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ἔτσι ἐξηγεῖται, γιατί ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν ἀρχή μέ ἐπικεφαλῆς τούς Ἁγίους Ἀποστόλους, πού ἦσαν «προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδόν τῇ προσευχῇ καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου» εἶχαν στό κέντρο τῆς συνάξεώς τους τήν Παναγία Θεοτόκο. Οἱ ἐνέργειες τῆς Παναγίας γιά τήν γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἔγιναν ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν ἀνθρώπων, γι’ αὐτό καί στή λειτουργική παρουσία τοῦ Κυρίου συναντᾶμε τήν ἀνακεφαλαίωση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει γιά τήν Παναγία ὅτι ἔχει ἄμεση σχέση μέ τήν ἐν Χριστῷ Θεία Οἰκονομία καί σωτηρία.

Ἡ Θεοτόκος μέ τήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ «εἰσήγαγε τόν πρωτότοκον εἰς τήν οἰκουμένην» καί ἔγινε ἡ Μητέρα τῆς θεανθρώπινης ζωῆς τοῦ Θεοῦ, πού διαπότισε ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος. Τό μυστήριο τῆς Παναγίας προσεγγίζεται,

ἑρμηνεύεται καί κατανοεῖται μόνον χριστολογικά. Ὁ Κύριος, ὡς «Θεός σεσαρκωμένος καί ἐνανθρωπήσας» προσδίδει στήν Παναγία τό ὄνομα Θεοτόκος, πού «ἅπαν τό μυστήριον τῆς οἰκονομίας συνίστησιν» (Ἰω. Δαμασκηνός). Καί «εἰ τίς οὐ Θεοτόκον ὁμολογεῖ τήν Ἁγίαν Παρθένον χωρίς ἐστι τῆς Θεότητος» (Γρηγόριος Θεολόγος).

Ἡ μετοχή τῆς Παναγίας στήν ζωή τοῦ Χριστοῦ εἶναι τόση καί τέτοια, ὥστε ὅ,τι συμβαίνει στόν Χριστό νά συμβαίνει τό ἴδιο καί στήν Παναγία. Ἡ Παναγία κατά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔχει «ἐνυποστασιασθῆ» στόν Χριστό, ἔχει δηλαδή «χριστοποιηθεῖ». Ζεῖ κυριολεκτικά «οὐκέτι ἐν ἑαυτῇ, ζῇ δέ ἐν αὐτῇ ὁ Χριστός». Τό Πρόσωπο καί ἡ ζωή τῆς Παναγίας παραπέμπει στόν Θεό Πατέρα, πού μᾶς τόν ἐγνώρισε ὁ Χριστός μέ τήν Σάρκωσή Του. «Ἔζης γάρ οὐ σεαυτή· οὐ γάρ σεαυτῆς ἕνεκα γεγέννησαι· ὅθεν ἔζης Θεῶ, δι’ ὅν εἰς τόν βίον ἐλήλυθας· ὅπως τῇ παγκοσμίῳ ἐξυπηρετήσης σωτηρία, ὅπως ἡ ἀρχαία βουλή τοῦ Θεοῦ τῆς τοῦ Λόγου Σαρκώσεως καί τῆς ἡμῶν θεώσεως διά σοῦ πληρωθῆ» (Ἰω. Δαμασκηνός).

Ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει στήν Παναγία τό μοναδικό ἐκεῖνο κτίσμα, πού ἐξεπλήρωσε στήν ὕπαρξή της τόν ὕψιστο προορισμό, πού εἶχε θέσει ὁ Θεός στήν κτίση καί ἰδιαίτερα στόν ἄνθρωπο. Στήν Παναγία ἔχουμε τήν πληρέστερη δυνατή ἑνότητα τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, τοῦ κτίσματος μέ τόν Κτίστη καί Δημιουργό. Στή διαδρομή τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας ὁ Θεός μέ μεγάλη ὑπομονή ψάχνει γιά νά βρεῖ τό μοναδικό ἐκεῖνο πρόσωπο, πού θά δεχθεῖ τήν κλήση τοῦ Θεοῦ γιά συνεργία στό ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας.

Ἡ Παναγία εἶναι «τό πλήρωμα τοῦ χρόνου», πού μέ τήν ἑκούσια ἀπάντησή της στόν Θεό καί τό «ἰδού ἡ δούλη Κυρίου γένοιτο μοί κατά τό ρῆμά σου» ταυτίζει μέ τό πλήρωμα τῆς ἀγάπης καί τῆς ὑπακοῆς τήν ἐλευθερία της μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σ’ αὐτή τήν ἀπάντηση τῆς Παναγίας ἀνακαλύπτουμε τήν σωστική λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐκφράζεται καί βρίσκεται στήν ἀλληλοπεριχώρηση τῆς ὑπάρξεώς του μέ τήν ζωή τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ «κατά φύσιν» ζωή τῆς Παναγίας σέ ὅλες τίς ψυχοσωματικές της διαστάσεις ἑνώθηκε μέ τήν ζωή τοῦ Σαρκωθέντος Κυρίου. Ἡ μητρότητα τῆς Παρθένου Μαρίας διαθέτει μίαν σπουδαιότητα, πού ὅμως δέν ἐξαντλεῖται στό γεγονός τῆς φυσικῆς γεννήσεως. Ἔχει καί τήν πνευματική της ὄψη, γιατί μιά μητέρα δέν δανείζει στό παιδί της μόνο τό σῶμα, ἀλλά οἰκοδομεῖ ὁλόκληρη τήν ψυχοσωματική του ὕπαρξη. Ἡ Ἐκκλησία, μᾶς λέγει ὅτι ὁ Χριστός προσέλαβε ἀπό τήν Παναγία «σάρκα ἐμψυχωμένην ψυχή λογική τε καί νοερά». Ὁ Κύριος προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση στό σύνολο τῶν ψυχικῶν καί σωματικῶν ἐνεργειῶν.

Ἡ Παναγία ἐταύτισε τήν ὕπαρξη, τήν ζωή της μέ τήν ἄκτιστη ζωή τοῦ Θεοῦ

Δημιουργοῦ. Γι’ αὐτό καί κάθε κτίσμα βρίσκει στό Πρόσωπο τῆς Παναγίας τήν πύλη τῆς ὄντως ζωῆς, τό πλήρωμα, τό γέμισμα, τήν ὁλοκλήρωση καί τήν τελείωση τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καί ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου στήν κοινωνία του μέ τόν Θεό ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ Θεοτόκος «οὐ μόνον διά τήν φύσιν τοῦ Θεοῦ-Λόγου, ἀλλά καί διά τήν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου». Γι’ αὐτό καί ἡ Παναγία εἶναι τό σπουδαιότερο δῶρο, πού ἐχάρισεν ὁ Θεός στόν κόσμο. Καί ἀπό τήν πλευρά ὅμως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τό ὕψιστον δῶρο, πού προσέφερε ὁ ἄνθρωπος στόν Σαρκωθέντα Κύριο. Ἡ ὁλοκλήρωση καί τελείωση τῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τῆς Παναγίας σημαίνει ὅτι πραγματοποιεῖ τόν προορισμό της ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς «κατ’ εἰκόνα Θεοῦ» δημιουργηθείς, ἔλαβε ἀπό τόν Θεό τήν δυνατότητα νά συμπεριλάβει στήν ὕπαρξή του ὅλους τούς ἀνθρώπους, ὅπως χαρακτηριστικά τονίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: «Οὐ γάρ ἐν μέρει τῆς φύσεως ἡ εἰκών, ἀλλ’ ἐφ’ ἅπαν τό γένος ἡ τοιαύτη διήκει δύναμις». Ὁ τεμαχισμός τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πού τόν διαπιστώνουμε καθημερινά στή ζωή μας, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας, πού ἐφυλάκισε τόν ἄνθρωπο στό ἀτομικό ἐγώ του καί τόν ἀποξένωσε ἀπό τήν κοινωνία καί τήν ἑνότητά του μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἡ καθολική ἑνότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως διαφαίνεται ἀκόμη καί ἀπό τήν συνέχεια τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, πού στό πρόσωπο τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας συμπαρέσυρε στή φθορά καί τόν θάνατο ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος. Αὐτή τήν ἑνότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως δέν μπορεῖ οὔτε καί ἡ ἁμαρτία νά τήν ἀναχαιτίσει, μόνο πού τήν συνεχίζει στά ἀρνητικά καί καταστρεπτικά της ἀποτελέσματα.

Στό Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μποροῦμε νά προσεγγίσουμε κατά τόν καλύτερο τρόπο τήν καθολική ἑνότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ Κύριος στό Πρόσωπό Του «ἀνακεφαλαίωσε» τά πάντα, «τά ἐπί τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπί τῆς γῆς ἐν αὐτῷ» (Ἐφεσ. α΄ 10). Αὐτή τήν ἀλήθεια ἀναπτύσσει ὁ Ἀπ. Παῦλος σέ ὅλες τίς ἐπιστολές του, ἀλλά ἰδιαίτερα ἀναφέρει στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή τά ἑξῆς: «Ὥσπερ διά τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνός ἀνθρώπου ἁμαρτωλοί κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καί διά τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνός δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί» (Ρωμ. Ε΄ 19).

Τήν ἴδια ἀκριβῶς ἀλήθεια βλέπουμε καί στήν Παναγία, γι’ αὐτό καί εἶναι ἡ κοινή μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ Παναγία κατά τούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ εἰκόνα ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ μεσιτεία της εἶναι γεμάτη στοργή καί ἀγάπη γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους χωρίς καμιάν ἐξαίρεση. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει δώσει στήν Παναγία τήν θέση πού τῆς ἁρμόζει, στό ἱερό τοῦ Ναοῦ. Βρίσκεται στήν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ. Δηλαδή ἀνάμεσα στόν οὐρανό, πού εἶναι ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καί στή γῆ,

πού εἶναι ὁ χῶρος τῶν ζώντων πιστῶν. Ἡ ἐκ μέρους τῆς Παναγίας ἐκπλήρωση τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ καταφαίνεται καί ἀπό τόν σύνδεσμο ὅλων τῶν ἀνθρώπων μέ τό Πρόσωπό της.

Ἡ Ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου ἔπρεπε νά πραγματοποιηθεῖ μετά ἀπό τήν ἐλεύθερη συγκατάθεση καί ἀποδοχή της ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρέπει νά γίνει ἀποδεκτή σέ μιά κοινωνία ἐμπιστοσύνης, ὑπακοῆς καί ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου. Γι’ αὐτό καί ὁ Θεός «τῆς ὑπομονῆς καί τῆς παρακλήσεως» ἀναζητοῦσε σέ ὅλη τήν περίοδο τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας τό κατάλληλο πρόσωπο, πού θά ἐκπροσωποῦσε ὅλους τούς ἀνθρώπους καί θά ἀποδεχόταν τήν ἔλευση τοῦ Μεσσίου προσφέροντας μάλιστα τήν «ἀνθρώπινη σάρκα» στόν Θεό Λόγο.

Ἡ Παρθένος Μαρία ἦταν ἐκείνη, πού ἑτοιμάστηκε ἀπό τόν Θεό, ἀλλά καί ἀπό τήν καθαρή καί παρθενική φύση της νά γίνει ἡ Μητέρα τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου. Ἡ Παναγία ἐκπροσωπεῖ ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος στήν ἀποδοχή καί τήν συνεργία τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ἡ Παναγία ἀντιπροσωπεύει τό «πεπτωκός» ἀνθρώπινο γένος τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, ἀλλά συγχρόνως μέ τό μυστήριο τῆς Σαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζει καί μιά νέα δημιουργία.

Ἡ Παναγία δέχθηκε τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί σ’ αὐτό συνετέλεσε πολύ ἡ προσωπική της ἁγιότητα καί καθαρότητα. Τό μυστήριο τῆς Παναγίας ἀρχίζει ἀπό τήν πλήρη ἀφιέρωσή της στόν Θεό καί τόν πνευματικό ἀγώνα κατά τῆς ἁμαρτίας καί μάλιστα σ’ ἕνα ἀπαράδεκτο καί ἀρνητικό περιβάλλον, ὅπως ἦταν ἡ κωμόπολη τῆς Ναζαρέτ. Ἐδῶ φαίνεται καθαρά, πώς οἱ θεουργικές δυνάμεις τοῦ «κατ’ εἰκόνα Θεοῦ» πλασθέντος ἀνθρώπου διαθέτουν τόν ἐσωτερικό δυναμισμό, πού μπορεῖ νά μεταλλάξει σέ καλό δρόμο καί τό χειρότερο κοινωνικό περιβάλλον.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος δέν ἀκολουθεῖ αὐτό τό ὑπόδειγμα τῆς Παναγίας, τότε ὁ πνευματικός δυναμισμός καί ἐξοπλισμός του ἀδυνατεῖ καί ὑποτάσσεται στήν τραγική καί δαιμονική κατάσταση τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ Παναγία εἶναι ἡ Κεχαριτωμένη, «ὅτι εὗρε χάριν παρά Θεοῦ» γιά νά γίνει Μητέρα τοῦ Σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου. Ἡ εἰδική ὅμως πληρότητα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται στήν Παναγία, ὅταν φθάνει στό σημεῖο νά ἀποδέχεται πρώτη ἀπό ὅλα τά κτίσματα τήν σωτηρία τοῦ θυσιασθέντος Υἱοῦ καί Θεοῦ της.

Ἡ μετοχή τῆς Παναγίας σ’ αὐτή τήν σωτηρία δέν εἶναι μόνο ἡ ρομφαία, πού πέρασε καί ἐτραυμάτισε τήν μητρική καρδιά της. Ἔχουμε ὅμως καί τήν πλήρη ἀποδοχή τῆς σωτηρίας, πού τήν ὁδήγησε στήν «κατά χάριν» θέωσή της ἀπό αὐτόν ἀκόμη τόν παρόντα κόσμο. Τό μυστήριο τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου, ὅπου μέ τήν συμμετοχή της συνείργησε ἡ Παναγία, ἦταν καί γι’ αὐτήν τό μυστήριο τῆς προσωπικῆς ὑπάρξεώς της. Βέβαια ἡ κατάσταση τῆς ὑπάρξεώς της ἦταν

ξεχωριστή καί μοναδική. Γι’ αὐτό καί ἡ παρθενική της καθαρότητα ἐστόλισε τήν ζωή της, πού ἦταν ἀφιερωμένη καί παραδομένη στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Παναγία ζοῦσε γιά τόν Θεό καί ὄχι ἀποκλειστικά γιά τόν ἑαυτό της. Ἡ Ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου ἀναφερόταν καί στόν νοῦν καί τήν ψυχή καί τό σῶμα της. Ἡ Ἐκκλησία μας θεωρεῖ τήν Παναγία σέ μιά κατάσταση πληρότητος καί τελειότητος καί τήν βλέπει πάντα ἀχώριστα ἑνωμένη μέ τόν «Υἱόν καί Θεόν» της «καθήμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός». Ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλουσα ὁμολογεῖ:

«Τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γάρ ζωῆς μητέρα πρός τήν ζωήν μετέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον» (Κοντάκιο Κοιμήσεως). Ἡ Παναγία εἶναι μιά ζῶσα μετοχή στή μεσιτική ἰδιότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί στή λυτρωτική καί σώζουσα ἀγάπη Του. Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ πραγματική κοινή Μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, γιατί ἡ οὐσία τῆς μητρότητός της εἶναι ἡ πλήρης ταύτισή της μέ τόν Θεάνθρωπο Κύριο.

Ἡ Παναγία μᾶς ἔδειξε πώς ὁ ἄνθρωπος ἐρχόμενος στόν κόσμο δέν ζεῖ ἀποκλειστικά γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλά γιά τόν Θεό. Ἔτσι πραγματοποιώντας τόν προορισμό του νά μπορεῖ νά φανερώσει μέσα ἀπό τήν ὕπαρξή του τήν παρουσία τῆς «εἰκόνος τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» πού εἶναι ὁ Χριστός. Πρόκειται γιά βασική καί θεμελιώδη ἀλήθεια τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Ἀπό αὐτή τήν ἀλήθεια ξεκινάει καί ὁ Ἅπ. Παῦλος στό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ὅταν στόν στίχο 4 γράφει στούς Φιλιππησίους: «Μή τά ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλά καί τά ἑτέρων ἕκαστος» γιά νά μᾶς παραπέμψει στό Πρόσωπο τοῦ Κυρίου.

Ὅσα ἀναφέρει ὁ Ἅπ. Παῦλος γιά τό φρόνημα τοῦ Χριστοῦ ἀνάγονται καί διοχετεύονται κατ’ ἐξοχήν στό Πρόσωπο τῆς Παναγίας, πού εἶχε ταυτίσει καί ἐμπιστευθεῖ τήν ὕπαρξή της στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἡ Παναγία δέχθηκε μέσα της τό φρόνημα τοῦ Χριστοῦ, ἔθεσε σέ θαυμαστή λειτουργία ὅλα τά θεία χαρίσματα τῆς ὑπάρξεώς της. Ὅλες οἱ ἀρετές τῆς Παναγίας δέν ἦσαν ἀποκλειστικό κατόρθωμα τοῦ ἑαυτοῦ της, ἀλλά ἡ φανέρωση τῆς ἐπενεργούσης θείας Χάριτος. Ὁ ἱερός Δαμασκηνός τονίζει χαρακτηριστικά: «Ὄντως εὗρες χάριν, ἡ ἀξία τῆς χάριτος· εὗρες χάριν ἡ τούς πόνους τῆς χάριτος γεωργήσασα· ἡ σώαν τήν ὀλκάδα τῆς διπλῆς παρθενίας τηρήσασα καί τήν ψυχήν γάρ παρθένον ἐτήρησεν οὐ τοῦ σώματος ἔλαττον· ὅθεν καί ἡ τοῦ σώματος παρθενία τετήρητο». Αὐτῆς πρεσβεῖαις οἱ πάντες ἐλεηθῶμεν.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Διαβάσε ακόμη: Μητροπολίτης Πειραιώς: Η Μονή του Αγίου Σπυρίδωνος ήταν ο πνευματικός και υλικός σιτοδότης που διακράτησε την πίστη στα χρόνια της σκλαβιάς